

Мойсей. — Одиже-ж не покину! Поки не чую диму, то й байдиже! А як курить хто мені під носом, то здається, оддав би все на світі, щоб тільки покоштувати того поганого зілля.

— Коли хочеш кидати, то не зразу, а помаленьку. Один день покурн тричі, другого дня — двічі. От почни так з цього вечора! На, курн!

— Може ти й правду какаєш, — промовив о. Мойсей вже далеко веселіше. — Дай, покурю, та й закаюсь!

Закадили пан-отці й поодкидали голови в кутки канапи. І полилась їх розмова щира, непотайна. Без жодних свідків чужих і своїх рідних, в тихій, теплій світлиці серед спокою темної, осінньої ночі, за чаркою доброї горілки, або наливки, — не раз було пан-отці пробалакають цілу ніч до світа. Вже матушка, виспавшись, було вигляне з дверей, гриміє на їх, та й знов засне, а пан-отці на те не вважають! Нічна, пізня доба, чарка горілки розгортують душу, розв'язують мову, додають красномовности навіть не красномовній речі мовчуна о. Мойсея.

Батюшки мовчали, втягуючи в себе дим і буцим збирали розкидані думи, вибіраючи ту, з котрої треба-б почати розмову.

— Як же, о. Мойсей, твоя сім'я?

— Моя сім'я? Не благословив Бог мене сімєю! Не ростуть мої діти. Чи мене за що Бог карає, чи я сам не здоровий, чи моя жінка така. От і ці діти, що позоставались жнєї . . . чогось вже мізерніють кривляться . . .

— Ти плачеш, що твої діти вмірають, а мої вже й геть то живучі. Такого їх, такого їх, що далєбіг,